

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph. D. a Olgy Stránské v právní věci **žalobců: a) J. T. a b) L. T.**, oba bytem x, zastoupených JUDr. Miroslavem Dubranem, advokátem se sídlem Krupská 33/20, 415 01 Teplice, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje, odbor dopravy**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2012, č. j. 239433/2011/KUSK-DOP/Sl, sp. zn. SZ_239433/2011/KUSK/2,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2012, č. j. 239433/2011/KUSK-DOP/Sl, sp. zn. SZ_239433/2011/KUSK/2 a rozhodnutí Městského úřadu Kolín, odboru dopravy, ze dne 8. 11. 2011, č. j. OD 71043/2011, sp. zn. OD vol 5315/11-71043/11-vol, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobcům na nákladech řízení k rukám jejich právního zástupce, JUDr. Miroslava Dubrana, částku ve výši 34.788,- Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovanému **se ukládá** zaplatit do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku České republice – Krajskému soudu v Praze částku ve výši 3.000,- Kč odpovídající dosud nezaplacené části soudního poplatku, a to na účet Krajského soudu v Praze č. 3703-8729111/0710, VS: 3947000412.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou u Krajského soudu v Praze dne 20. 2. 2012 napadají shora uvedené rozhodnutí žalovaného,

kterým žalovaný potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kolín, odboru dopravy, ze dne 8. 11. 2011, č. j. OD 71043/2011. Městský úřad Kolín (dále jen „správní orgán I. stupně“) tímto rozhodnutím k žádosti žalobců o určení neexistence veřejně přístupné účelové komunikace deklaroval veřejně přístupnou účelovou komunikaci na pozemku parc. č. x v k. ú. Kolín (dále jen „pozemek parc. č. x“) v lokalitě Spálenka, na kterém se nachází stavba komunikace se zpevněným povrchem sloužící k dopravní obsluze zástavby rodinných domů ke komunikaci přilehlé.

Žalobci předně uvádějí, že napadenými rozhodnutími žalovaného i správního orgánu I. stupně byli zkráceni na svých právech, zejména na právu vlastnit majetek (čl. 11 Listiny základních práv a svobod) a též na právu domáhat se svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Svůj návrh na určení neexistence veřejně přístupné účelové komunikace odůvodňovali tím, že jsou vlastníky předmětného pozemku, na kterém danou komunikaci vybudovali, a s veřejným užíváním této komunikace nikdy (ani konkludentně) nesouhlasili, přičemž ohledně dané komunikace ani není dána nutná a nenahraditelná komunikační potřeba. Výroky napadených rozhodnutí správních orgánů jsou podle žalobců dále v rozporu nejen s § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), ale i s navazující soudní judikaturou (nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 268/06 a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 3/2009, 9 Ao 3/2008, 4 As 12/2010, 1 As 76/2009, 5 As 27/2010, 2 As 44/2011). Správní orgány totiž dospěly k závěru o udělení souhlasu žalobců k veřejnému užívání předmětné komunikace na základě okolností spočívajících v tom, že veřejné užívání předmětné komunikace nebylo nikdy omezeno, z místní úpravy provozu neplyne žádné omezení, a že jde o komunikaci v lokalitě výstavby rodinných domů (ač se původně jednalo o zastavěnou oblast). Správní orgány dále dovodily, že žalobci po kolaudaci komunikace nepožádali o omezení veřejného užívání podle shora zmíněného § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, v roce 2008 nevyslovili žádný nesouhlas s veřejným užíváním dané komunikace a omezení neřešila ani stavební dokumentace. Při posuzování otázky existence souhlasu žalobců s veřejným užíváním pak správní orgány nepřihlédly ani k tomu, na co již žalobci upozorňovali, totiž že se původně jednalo o nezastavěnou lokalitu, přičemž do května roku 2011 užívaly komunikaci pouze osoby ve smluvním vztahu se žalobci; třetí osoba začala komunikaci užívat až v květnu roku 2011, proti čemuž se začali žalobci ihned bránit. Správní orgány současně vůbec neposuzovaly otázku existence nutné a nenahraditelné komunikační potřeby.

Podle žalobců jsou napadená rozhodnutí dále v rozporu též s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť z jejich odůvodnění nejsou zcela zřejmé důvody, proč správní orgány rozhodly daným způsobem, nejsou důkladně uvedeny podklady pro vydání rozhodnutí a úvahy správních orgánů jsou nepřezkoumatelné (správní orgány se zejména nevypořádaly s námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí). S ohledem na výše uvedené proto žalobci navrhli, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně a tomu věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě především konstatuje, že omezení vlastnického práva ve prospěch veřejného užívání účelové pozemní komunikace je zcela v souladu s ústavními principy (odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06). Jestliže vlastníci pozemku v minulosti, kdy pozemek začal sloužit jako účelová komunikace, s tímto nevyslovili kvalifikovaný nesouhlas, jde podle žalovaného o účelovou komunikaci vzniklou ze zákona a vlastníci tento fakt musí respektovat. Pro určení, zda je komunikace veřejně přístupnou účelovou komunikací, je podstatné, zda byla komunikace vskutku třetími osobami alespoň s konkludentním souhlasem vlastníků užívána, a to nad rámec toho, co jsou vlastníci

povinni strpět podle svých soukromoprávních závazků. V průběhu celého správního řízení žalobci nevyužili možnosti navrhnout důkaz, kterým by prokázali kvalifikovaný nesouhlas s užíváním předmětného pozemku jako účelové komunikace.

K odkazům žalobců na judikaturu Nejvyššího správního soudu žalovaný uvádí, že ve věci sp. zn. 5 As 27/2010 se soud zabýval otázkou konkludentního souhlasu. V dané věci je však souhlas dán žalobci výslovně. V rozhodnutí sp. zn. 1 As 76/2009 se pak Nejvyšší správní soud zabýval otázkou skutečného užívání pozemní komunikace třetími osobami. V projednávané věci je však zjištěn skutečný stav. Je prokázáno užívání dané komunikace vlastníky nemovitostí v lokalitě „Spálenka“ a komunikace je též užívána cestujícími v městské hromadné dopravě. Žalobcům přitom vadí toliko používání předmětné komunikace paní A. V. Žalobci nikdy nepožádali o omezení veřejného provozu, naopak souhlasili s vedením veřejné hromadné dopravy po této účelové komunikaci. Námitky žalobců, že jim nebylo umožněno domáhat se svého práva u správních orgánů a že došlo k porušení jejich práv v řízení, považuje žalovaný za nesrozumitelné, neboť nejsou nijak blíže konkretizovány.

Výslovný souhlas žalobců s veřejným užíváním komunikace umístěné na předmětném pozemku podle žalovaného plyne z toho, že k žádosti žalobce a) správní orgán I. stupně dne 19. 6. 2006 vydal stavební povolení na stavbu dané účelové komunikace, včetně okružní křižovatky. Na základě žádosti žalobců pak správní orgán I. stupně dne 30. 5. 2008 vydal rozhodnutí o souhlasu s užíváním (kolaudaci) této stavby účelové komunikace. K tomu, že by napadené rozhodnutí mělo být v rozporu s § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, pak žalovaný uvádí, že žalobci nesdělují, v čem rozpor napadeného rozhodnutí s citovaným ustanovením spatřují. Ve vztahu k námitce rozporu napadeného rozhodnutí s § 68 odst. 3 správního řádu pak žalovaný konstatuje, že žalobci napadají toliko odůvodnění daného rozhodnutí, aniž by uvedli, jaké konkrétní pochybení v rozhodnutí shledávají. Pouhé obecné konstatování vad podle žalovaného nepostačuje k prokázání vad rozhodnutí. Po této účelové pozemní komunikaci vede linka městské hromadné dopravy města Kolín. S ohledem na výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud v Praze svým rozsudkem ze dne 13. 9. 2012, č. j. 47 A 4/2012 – 53, žalobu zamítl. Nepřisvědčil totiž námitce žalobců, že by s veřejným užíváním komunikace na pozemku parc. č. x v k. ú. Kolín nevyslovili svůj souhlas, což opřel zejména o zjištění, že po předmětné komunikaci je vedena linka veřejné autobusové dopravy, která je ze své podstaty veřejná a s jejímž zavedením vyslovili žalobci dne 22. 8. 2010 souhlas. Proto nejpozději tímto okamžikem strpěli užívání předmětné komunikace (pozemku) jako veřejně přístupné (jinak řečeno nevyslovili kvalifikovaný nesouhlas s tím, aby předmětná komunikace nebyla veřejně přístupná).

Na základě kasační stížnosti žalobců však Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 17. 1. 2014, č. j. 5 As 140/2012 – 22 shora nadepsaný rozsudek zdejšího soudu zrušil. Jednak zjistil, že zdejší soud opomněl o probíhajícím řízení o žalobě vyrozumět osoby splňující materiální podmínku pro vstup do řízení dle § 34 s. ř. s., ale především dospěl k závěru, že ze samotného souhlasu žalobců s vedením linky autobusové dopravy po pozemku parc. č. x v k. ú. Kolín nelze vyvozovat, že se na daném pozemku nachází veřejně přístupná účelová komunikace dle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Vycházel přitom ze skutečnosti, že předmětnou komunikaci využívaly pouze osoby, kterým žalobci prodali pozemky u předmětné komunikace a jimž byli smluvně zavázáni umožnit přístup na tyto pozemky, k čemuž konkrétně uvedl: „Podle tvrzení stěžovatelů (tj. žalobců – pozn. zdejšího soudu) tedy majitelé pozemků u dané komunikace byli oprávněni tuto komunikaci využívat na základě soukromoprávního ujednání (obsah těchto soukromoprávních ujednání nebyl ve správním řízení zjišťován a tedy ani to, jak byl definován okruh osob, které mohou danou komunikaci užívat – např. návštěvy majitelů těchto nemovitostí apod.), a nikoli z titulu obecného užívání pozemní komunikace ve smyslu § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Z průběhu správního ani soudního řízení prozatím nevyplývá, že by stěžovatelé jako vlastníci trpěli chůzí či jízdou po dané komunikaci někomu jinému než smluvně

vymezenému okruhu osob. Svědčí tomu v podstatě i vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti, když uvádí, že stěžovatelé brání v užívání pouze paní A. V., která odmítla stěžovatelům za užívání komunikace zaplatit. Ostatním vlastníkům nemovitostí v dané lokalitě stěžovatelé neměli důvod bránit v užívání komunikace, pokud vůči nim měli smluvní závazky. Dosud zjištěné skutkové okolnosti nesvědčí jednoznačně tomu, že by stěžovatelé trpěli užívání pozemku nad rámec toho, co je vlastník pozemků povinen strpět vzhledem ke svým soukromoprávním závazkům.“ K výše citované úvaze Nejvyšší správní soud dále poznamenal: „Obdobné závěry pak lze vztáhnout i k tomu, že stěžovatelé umožnili vedení linky městské hromadné dopravy po komunikaci na svém pozemku. Z tohoto samotného faktu nelze bez dalšího dovodit „věnování“ pozemku, resp. komunikace veřejnému užívání všemi osobami bez rozdílu, neboť svou roli mohly hrát i zmiňované obligační vztahy k majitelům nemovitostí přilehlých k předmětné komunikaci, jimž především mohla autobusová linka sloužit. Není tak zřejmé, zda se jednalo o souhlas pro konkrétního dopravce pro zajištění autobusového spojení osobám, které jsou i jinak smluvně oprávněny danou komunikací užívat, nebo o umožnění veřejného užívání komunikace. Rozhodný je tak opět soukromoprávní souhlas vlastníka, přičemž, jak uvedl zdejší soud v rozsudku ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 55/2011-141, [ww.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)., udělení souhlasu je třeba v každém jednotlivém případě zkoumat a v případě pochybností o existenci souhlasu je třeba rozhodnout ve prospěch vlastníka.“

Krajský soud v Praze, vázán právním názorem vysloveným ve shora uvedeném zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), v novém projednání věci nejprve obeslal osoby, které v průběhu řízení před správními orgány podaly vyjádření k věci (konkrétně A. V., P. D., L.T, R. T., J. V. a V. V.), a vyzval je, aby sdělily, zda hodlají uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení, a případně aby se vyjádřily k žalobě. Nikdo z uvedených však práva osoby zúčastněné na řízení neuplatnil.

Dále se Krajský soud v Praze v novém projednání věci podrobněji zaměřil na vyhodnocení otázky, zda souhlas žalobců s vedením linky autobusové dopravy lze vzhledem k okolnostem považovat za souhlas s věnováním předmětné komunikace k veřejnému užívání ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích.

Dle § 7 odst. 1 věty první zákona o pozemních komunikacích je účelová komunikace pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků.

Dle § 19 odst. 1 věty první zákona o pozemních komunikacích platí, že v mezích zvláštních předpisů upravujících provoz na pozemních komunikacích a za podmínek stanovených tímto zákonem smí každý užívat pozemní komunikace bezplatně obvyklým způsobem a k účelům, ke kterým jsou určeny (dále jen "obecné užívání"), pokud pro zvláštní případy nestanoví tento zákon nebo zvláštní předpis jinak.

Shora citovaná ustanovení § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích může ve spojitosti s citovaným ustanovením § 19 odst. 1 téhož zákona na první pohled vzbuzovat dojem, že každá účelová komunikace je určena k obecnému užívání, tzn. je veřejně přístupná neurčitému okruhu osob k bezplatnému užívání. Ústavní soud však ve své judikatuře dovodil, že je-li pozemek jako komunikace poskytnut užívání neurčitému okruhu osob, jedná se o omezení vlastnického práva obdobně jako v případě vyvlastnění, k němuž je možno přistoupit pouze při splnění podmínek čl. 11 odst. 4 Listiny. Jestliže některá z těchto podmínek chybí, pak je možno prohlásit pozemní komunikaci za veřejně přístupnou jen tehdy, pokud vlastník dotčeného pozemku poskytne s tímto způsobem užívání souhlas a pokud bude současně prokázána nezbytná komunikační potřeba (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06). Na tento výklad pak navázala i převažující judikatura správních soudů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 5 As 27/2009-66), která rovněž vymezila případy, kde je souhlas vlastníka s obecným užíváním dán konkludentně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2009, č. j. 1 As 76/2009-60). Z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu dne

17. 1. 2014, č. j. 5 As 140/2012 – 22 vydaného v rámci nyní projednávané věci pak plyne závěr, že za konkludentní souhlas s poskytnutím pozemku k obecnému užívání jako veřejně přístupné komunikace nemůže být automaticky považován souhlas vlastníků se zavedením linky autobusové dopravy, neboť nelze zcela vyloučit variantu, že v daném případě bylo odsouhlasení autobusové linky učiněno jen pro účely uspokojení potřeb konkrétních osob, které jsou oprávněny komunikaci na daném pozemku užívat smluvně. Krajský soud v Praze proto v rámci nového projednání věci zkoumal, zda souhlas žalobců ze dne 22. 8. 2010 byl souhlasem charakteru veřejnoprávního, který je současně kvalifikovaným souhlasem s poskytnutím pozemku k obecnému užívání jako veřejně přístupné pozemní komunikace, anebo zda se jednalo spíše o souhlas charakteru soukromoprávního, jehož udělením institut obecného užívání (§ 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích) nevzniká.

Za tímto účelem zjistil ze správního spisu následující relevantní skutečnosti:

Na základě žádosti žalobců vydal Městský úřad v Kolíně, odbor výstavby – stavební úřad (dále jen „stavební úřad“) dne 27. 2. 2006 pod č. j. 2776/05/Pe rozhodnutí o umístění stavby, jímž žalobcům pod bodem A povolil mj. i umístění „Účelové komunikace v sektoru A lokality Spálenka“, která měla být dle podmínek tohoto rozhodnutí umístěna jako „objezdová komunikace, která ohraničuje celou lokalitu“ a „objezdová obousměrná komunikace“. Dne 16. 10. 2006 vydal stavební úřad pod č. j. SÚ/2263/06/Hr na žádost žalobců stavební povolení, mj. též na stavbu „S0 09 Pozemní komunikace“. Ze smlouvy o dílo uzavřené dne 9. 2. 2007 mezi žalobcem a) a společností H. stavební společnost, spol. s r. o. vyplývá, že stavby schválené výše specifikovaným územním rozhodnutím a stavebním povolením nechali žalobci vybudovat na své náklady. Dne 30. 5. 2008 pak stavební úřad vydal pod č. j. SU 34929/08-25865/2008-hra kolaudační rozhodnutí, jímž povolil užívání těchto staveb, mj. též stavby, pozemní komunikace pro lokalitu rodinných domů na Spálence na pozemcích parc. č. xxx, k. ú. Kolín, lokalita Spálenka“.

Dne 12. 8. 2011 se žalobci obrátili na správní orgán I. stupně s „*žádostí o určení neexistence veřejně přístupné účelové komunikace*“ nacházející se na pozemku p. č. x v k. ú. Kolín.

V průběhu řízení zahájeném na základě výše uvedené žádosti žalobců obdržel správní orgán I. stupně dne 27. 9. 2011 vyjádření L. a R. T. coby dotčených účastníků řízení (§ 27 odst. 2 správního řádu), kteří ve své žádosti uvedli, že komunikace slouží od doby zkolaudování k veřejným účelům a přístupu k mnoha pozemkům v okolí, přitom se nejedná jen o pozemky, které jsou nebo byly ve vlastnictví žalobců, ale zároveň i o pozemky ke komunikaci přiléhající a také o pozemky jiných majitelů, kteří používají tyto komunikace. Taktéž upozornili, že žalobci k naplnění svého stavebního záměru využili též pozemky jiných majitelů, bez jejichž souhlasu by záměr pro vybudování komunikace nebyl možný. Dále uvedli, že pozemek parc. č. x je nedílnou součástí vybudované komunikace, která slouží též k příjezdu čistírny odpadních vod, psímu útulku, zahrádkářské kolonii Spálenka a dalším pozemkům, rovněž je po této komunikaci vedena autobusová linka. Dne 10. 10. 2011 obdržel správní orgán I. stupně obsahově zcela totožné vyjádření od dalších účastníků řízení, A. V. a P. D..

V návaznosti na výše uvedenou žádost rozhodl správní orgán I. stupně svým rozhodnutím ze dne 8. 11. 2011, č. j. OD 71043/2011, tak, že „*na pozemku p. č. x v k. ú. Kolín v lokalitě Spálenka, na kterém se nachází stavba komunikace se zpevněným povrchem sloužící k dopravní obsluze zástavby rodinných domů ke komunikaci přilehlé, se tímto deklaruje veřejně přístupná účelová komunikace.*“

Shora citované rozhodnutí správního orgánu I. stupně napadli žalobci dne 22. 11. 2011 odvoláním, o němž žalovaný svým rozhodnutím ze dne 18. 1. 2012, č. j. 239433/2011/KUSK-DOP/SI rozhodl tak, že odvoláním napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí byla podána v záhlaví specifikovaná žaloba.

Z údajů uvedených ve výpisu z katastru nemovitostí (platných k datu vydání napadeného rozhodnutí) zjistil soud ve spojitosti s podklady založenými ve spise následující relevantní skutečnosti:

Pozemek evidovaný pod parc. č.x se v katastrálním území Kolín v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí již nenacházel. Nacházejí se zde pozemky evidované pod parc. č. x a č. x , z nichž prvně jmenovaný mají žalobci ve společném jmění manželů. Jelikož soud vychází z výpisu z katastru nemovitostí prokazujícího stav k datu 18. 1. 2012 (tj. k datu vyhotovení žalobou napadeného rozhodnutí), může již nyní konstatovat, že žalovaný změny v katastrálním operátu zjevně nezohlednil, byť tyto změny v okamžiku vydání [§ 71 odst. 2 písm. a) správního řádu] napadeného rozhodnutí již prokazatelně existovaly.

Lokalita Spálenka je situována na samém okraji katastrálního území Kolín v těsném sousedství katastrálního území Hradištko I. Tvoří ji zástavba několika desítek rodinných domů a několika dalších samostatných staveb, a byť tato lokalita spadá do území města Kolín [§ 18 a násl. zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů], tak na souvislou městskou zástavbu přímo nenavazuje, nýbrž leží téměř vprostřed takřka nezastavěného území tvořeného převážně polními či zalesněnými plochami, rozprostírajícími se v oblasti mezi hranicemi souvislé zástavby města Kolín a obce Veltruby – částí Hradištko I. S centrem Kolína je lokalita Spálenka spojena komunikací napojující se od západu na hlavní silnici spojující město Kolín a obci Veltruby. V jihozápadním cípu Spálenky se tato komunikace rozbíhá do několika samostatných větví protkávajících skupiny pozemků s rodinnými domy, mezi nimiž vytváří určitou „sít“ s ulicemi. Z hlediska katastrální evidence je předmětná komunikace v úseku zmiňované „sítě“ rozčleněna na několik samostatných pozemkových parcel zapsaných jako předmět vlastnictví různých osob. Největší rozlohu má pozemek parc. č. x o výměře x m², který zabírá převážnou část této komunikační „sítě“ (takřka celá severovýchodní oblast) a který je v katastru zapsán jako předmět vlastnictví žalobců (resp. jejich společného jmění manželů). Pozemek žalobců parc. č. x bude patrně fyzicky totožný s pozemkem parc. č. 3690 uvedeném v rozhodnutích správních orgánů (srov. *katastrální mapu založenou ve správním spise na č. I. 2; nicméně v době vydání rozhodnutí žalovaného však již neexistujícím*), který však v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí již pod číslem 3690 evidován nebyl (viz výpis z katastru nemovitostí prokazující stav k datu 18. 1. 2012). Ostatní pozemky přiléhající na zmiňovanou komunikační „sít“ jsou zapsány jako předmět vlastnictví města Kolín nebo vlastníků přiléhajících pozemků s rodinnými domy, případně jiných subjektů. V místě křížení ulice A. V. s ulicí x, kde se na komunikační „sít“ napojuje od západu jiná komunikace vedoucí směrem ke stavbám čistírny odpadních vod a psího útulku, je umístěna autobusová zastávka s názvem „Spálenka“. Zde je vhodné poznamenat, že tato zastávka se nachází na pozemku parc. č.x, který je ve vlastnictví města Kolín, stejně jako sousední pozemky na západní a jižní hranici (např. parc. č. x), na nichž se nachází zmiňovaná přiléhající komunikace vedoucí směrem ke stavbě čistírny odpadních vod a psímu útulku. V současné době (tj. v době vyhlášení tohoto rozsudku) je autobusová zastávka „Spálenka“ součástí linky vedoucí mezi Kolínem a obcí Veltruby (viz výpis linky č. 9 z aplikace veřejně dostupné přes www.idos.cz), přičemž samotná zastávka „Spálenka“ je situována mezi linkové zastávky „Na Louži“ a „Veltruby, Hradištko I“. Při zhlédnutí této trasy a umístění jejich jednotlivých zastávek v mapovém náhledu je logické, že autobusy veřejné hromadné dopravy přijíždějící na zastávku „Spálenka“ odsud už zjevně nepokračují nikam dál, ale musí se vracet zpět na silnici spojující Kolín a Veltruby, neboť jediné tak se lze dostat na následující zastávku „Na Louži“ (směr centrum Kolína) či „Veltruby, Hradištko I“ (opačný směr na obec Veltruby). Jak přitom vyplývá z podkladů založených ve správním spise, popsáný způsob vedení trasy autobusové linky, jenž je aktuální dnes, byl zřejmě zamýšlen už v době, kdy žalobci vydali svůj souhlas se zavedením autobusové dopravy (rok 2010), čemuž nasvědčují zakreslení na situační mapě přiložené k jejich vyjádření ze dne 22. 8. 2010 (viz přílohy připojené ve správním spise u listu č. I – srov. zejm. směr „černých šipek“ na situační mapě), a s největší pravděpodobností zde výše specifikovaný způsob

vedení linky („okruh přes Spálenku“) existoval i v době projednávání věci žalovaným (rok 2012).

Na základě výše uvedeného lze tedy shrnout, že lokalita Spálenka je od centra města Kolín vcelku odloučena, bezprostředně nesousedí s jinou zastavěnou městskou oblastí (fakticky jde o „městský satelit“) a autobusy veřejné dopravy při cestě na místní zastávku musejí vykonat „zajíždku“ ze silnice Kolín-Veltruby. Z toho vyplývá, že zastávka „Spálenka“ bude logicky zamýšlena primárně pro potřeby osob, které zde bydlí. Byť danou zastávku smí obecně užít kdokoli, tak vzhledem k její lokalizaci je zřejmé, že samotní obyvatelé kolínského satelitu Spálenka budou uživateli této zastávky mnohem častěji nežli ostatní obyvatelé Kolína (či jiných obcí), kteří tudy budou při využívání služeb autobusové dopravy nejčastěji pouze projíždět. Většina rodinných domů se přitom nachází na pozemcích v těsné blízkosti shora specifikované komunikační „sítě“, a to právě na úsecích, kdy na tuto komunikační „sít“ přiléhá pozemek parc. č.x vlastněný žalobci (předtím pozemek parc. č.x). Je zřejmé, že vlastníci pozemků sousedících s komunikací budou osobami, které v minulosti od žalobců tyto pozemky odkoupily, případně půjde o právní nástupce těchto osob. Nelze totiž přehlédnout, že žalobci se ve svých podáních vícekrát zmiňovali o svých podnikatelských aktivitách týkajících se jejich obchodování s nemovitostmi v této lokalitě, přičemž žalovaný ani správní orgán I. stupně tuto skutečnost nijak nezpochybňoval (soud ji tudíž může považovat za prokázanou). Ostatně i z výpisu z katastru nemovitostí ke dni vydání rozhodnutí žalovaného lze vyčíst, že žalobci měli své pozemky zatíženy zástavními právy k zajištění pohledávek bankovních ústavů v hodnotách přesahujících částky 100 milionů korun, z čehož lze rovněž usuzovat, že žalobci tvrzené podnikání na trhu s nemovitostmi skutečně provozovali. O podnikatelských aktivitách žalobců svědčí i závěrečný obsah vyjádření dotčených účastníků uplatněných v řízení před správním orgánem I. stupně. Z obsahu výše specifikovaných rozhodnutí stavebního úřadu (o umístění stavby, stavební povolení) má soud dále za prokázané, že to byli právě žalobci, kdo požádal o schválení realizace vybudování dané komunikační „sítě“ (*v rozhodnutích stavebního úřadu formálně označené jako „účelová komunikace“ – byť právě její kategorizace coby veřejně přístupné účelové komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je nyní předmětem sporu*). Z obsahu předložené smlouvy o dílo ze dne 9. 2. 2007 má soud dále za prokázané, že žalobci předmětnou komunikační „sít“ vybudovali na své náklady. Spojí-li se všechny skutečnosti vyplývající z výše uvedených zjištění (satelitní povaha lokality Spálenka – způsob vedení autobusové linky – podnikání žalobců s nemovitostmi – výstavba místní infrastruktury na náklady žalobců) do vzájemné souvislosti, lze z nich usuzovat, že souhlas s vedením autobusové linky byl zřejmě udělen primárně za účelem zajistit kupcům nemovitostí v této lokalitě (tj. právě jim) snadnější přístup do centra Kolína, který by jinak byl poměrně obtížný (v zásadě omezený na vlastnictví automobilu). Toto zjištění jednoznačně směřuje k soukromoprávní povaze daného souhlasu.

Jak bylo uvedeno výše, z okruhu osob, které se vyjadřovaly v průběhu správního řízení a které v řízení před zdejším soudem přicházely v úvahu jako potenciální osoby zúčastněné na řízení, soudu nikdo své vyjádření neposkytl. Nicméně pokud by soud vzal v potaz obsah vyjádření těchto osob, podaných v průběhu řízení před orgánem I. stupně, nemůže z nich vyvodit žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by souhlas žalobců s vedením autobusové linky byl svým obsahem poskytnutím dané komunikace k obecnému užívání. Argumentace nezbytností přístupu k mnoha pozemkům v okolí přiléhajících na komunikaci nijak nevylučuje soukromoprávní povahu souhlasu žalobců s vedením linky autobusové dopravy – naopak potřeba přístupu vlastníků k jejich pozemkům je ze své povahy zájmem soukromým (tj. zájmem právě těchto vlastníků) a nikoliv zájmem veřejným (tj. zájmem neurčitého počtu blíže určených osob). Ostatně i paralelně probíhající spor žalobců a A. V. svědčí o tom, že žalobci nabyvatelům nemovitostí v této lokalitě poskytovali přístup k jejich nemovitostem přes své pozemky na základě smluvního ujednání (a právě pro uspokojení potřeb tohoto okruhu osob byl patrně cílen i souhlas žalobců s vedením autobusové linky). Ani dřívější souhlas města Kolína k vybudování dopravní cesty poskytnutý v rámci územního

či stavebního řízení nemůže svědčit o její veřejnoprávní povaze (opačný výklad by znamenal, že jakákoliv stavba, k níž obec poskytla v řízení vedeném podle stavebního zákona svůj souhlas, by se stávala stavbou veřejnou – což by byl absurdní závěr). Pokud jde o dostupnost jiných objektů jako např. čistírny odpadních vod či psího útulku, tak již výše bylo konstatováno, že tyto objekty se nachází podél přiléhající komunikace napojující se od západu, na kterou přiléhají pozemky ve vlastnictví města Kolín, s nimiž sousedí další městem vlastněné pozemky přiléhající na úsek zkoumané komunikační „sítě“ vedoucí přes ulici na Spálence směrem ke spojnici ústící k hlavní silnici spojující Kolín a Veltruby. Jde tedy o úsek komunikace vedoucí mimo pozemek parc. č. x (tudíž pro její případné zařazení do kategorie veřejně přístupných účelových komunikací dle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích není souhlas žalobců s poskytnutím k obecnému užívání rozhodující). Z obsahu vyjádření dotčených účastníků správního řízení poskytnutých v rámci řízení před správním orgánem I. stupně tedy nic nenavádí tomu, že by souhlas žalobců s vedením autobusové linky byl ze své povahy souhlasem vlastníků s veřejným užíváním účelové komunikace.

V souvislosti s řešením této otázky lze konečně poukázat i na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2009, č. j. 1 As 76/2009 - 60, publikovaného pod č. 2028/2010 Sb. NSS, dostupného na www.nssoud.cz, podle něhož při zkoumání, zda v konkrétní věci byl udělen souhlas vlastníka s veřejným užíváním účelové komunikace, je třeba v případě pochybností o existenci souhlasu rozhodnout ve prospěch vlastníka (na závěry této judikatury ostatně odkazuje i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku, jímž zrušil předchozí rozsudek zdejšího soudu vydaný v této věci).

S ohledem na výše uvedená skutková zjištění a s přihlédnutím k názoru shora zmiňované judikatury se proto Krajský soud v Praze musel přiklonit k variantě, že souhlas žalobců s veřejným užíváním komunikace dán nebyl, resp. jeho udělení nebylo žalovaným ani správním orgánem I. stupně v průběhu správního řízení spolehlivě prokázáno. Soud musí naopak konstatovat, že poskytl-li žalobci dne 22. 8. 2010 souhlas s vedením linky autobusové dopravy po svém pozemku parc. č. x (ve správním řízení označovaném parc. č. x), pak tak zjevně učinili proto, aby osobám, které od nich v minulosti odkoupily dané pozemky, zajistili pohodlnější přístup k těmto nemovitostem ve vztahu k dostupnosti centra Kolína či sousedních obcí. To znamená, že byť souhlas žalobců byl formálně adresován veřejnému dopravci, tak primárně cílil ke splnění závazků vůči jejich bývalým klientům – nabyvatelům pozemků v satelitní lokalitě Spálenka, na nichž jsou dnes vystavěny rodinné domy. Proto je na předmětný souhlas žalobců nutno nahlížet jako na souhlas soukromoprávního charakteru, jenž byl sice poskytnut veřejnému dopravci, ale zjevně za účelem zajištění autobusového spojení osobám, které jsou oprávněny daný pozemek užívat na základě obligačního vztahu s žalobci. Na souhlas žalobců naopak nelze nahlížet jako na souhlas veřejnoprávního charakteru, který by znamenal poskytnutí komunikace vedoucí po pozemku parc. č. x k užívání neurčitému okruhu subjektů. Z téhož důvodu nelze ani strpění provozu veřejné autobusové dopravy bez dalšího označit za konkludentní souhlas žalobců s obecným užíváním jejich pozemku, ale je na něj nutno nahlížet jako na strpění jeho užívání za účelem uspokojení potřeb osob, jimž byli zavázáni na základě smluvního ujednání v souvislosti s dříve uskutečněnou koupí a prodejem nemovitostí. Na této úvaze nic nemění ani skutečnost, že v předmětné lokalitě byly schváleny názvy ulic, neboť to ještě nesvědčí o poskytnutí daného místa k obecnému užívání. Pojmenování prostranství ve smyslu ustanovení § 28 obecního zřízení totiž nemůže samo o sobě založit veřejnoprávní režim komunikace, který je podmíněn právě souhlasem vlastníka (srov. též úvahy uvedené na str. 7 zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu vydaného v této kauze).

Lze tedy uzavřít, že správní orgány učinily nesprávný závěr, když na pozemku parc. č. x deklarovaly existenci veřejně přístupné účelové komunikace, neboť dostatečně neprokázaly, že by žalobci udělili souhlas s věnováním komunikace umístěné na tomto pozemku k obecnému užívání, ani neosvědčily existenci jiné okolnosti, ze které by vyplynulo, že žalobci mohli poskytnout s užíváním kvalifikovaný nesouhlas a neučinili tak. Jelikož souhlas vlastníků s poskytnutím komunikace k veřejnému užívání je dle ustálené judikatury

esenciální podmínkou pro zařazení této komunikace do kategorie veřejně přístupné účelové komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, publikovaný pod č. 2/2008 Sb. ÚS; anebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 6 As 80/200 – 105, či rozsudek téhož soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 5 As 27/2009 – 66, publikovaný pod č. 2012/2010 Sb. NSS), nemohl Krajský soud v Praze postupovat jinak než napadené rozhodnutí žalovaného zrušit pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Jelikož pochybení vedoucí k nezákonnosti rozhodnutí žalovaného nastala již v prvoinstančním řízení, přistoupil soud i ke zrušení rozhodnutí správnímu orgánu I. stupně (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).

Vzhledem k tomu, že soud dospěl k závěru o neprokázání existence souhlasu žalobců s veřejným užíváním komunikace, nezabýval se již vyhodnocováním splnění podmínky nezbytné komunikační potřeby (byť se řešení této otázky částečně dotkl při posuzování obsahu vyjádření dotčených účastníků správního řízení k otázce dostupnosti objektů umístěných při dopravní cestě napojující se od západu, jež leží na městských pozemcích).

V rámci nového projednání věci se řízení *de iure* vrací do fáze podání žádosti žalobců ze dne 12. 8. 2012 o určení neexistence veřejně přístupné účelové komunikace. V tomto ohledu bude třeba, aby správní orgán I. stupně nejprve zohlednil, že pozemek parc. č.x je dnes evidován jinak. Správní orgán I. stupně při právním hodnocení bude za stěžejní závazný právní názor (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) považovat závěr zdejšího soudu, že souhlas žalobců se zavedením linky autobusové dopravy ze dne 22. 8. 2010 v tomto konkrétním případě za souhlas s veřejným užíváním považovat nelze, vyjde též z odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu vydaného v této věci. V návaznosti na to dále prověří, jestli zde není nějaká jiná skutečnost (při předchozím správním řízení nezjištěná), z níž by bylo možno usuzovat, že žalobci svůj souhlas s poskytnutím komunikace k veřejnému užívání udělili, ať již výslovně (kladným vyjádřením) anebo konkludentně (tj. nevyslovili nesouhlas, ačkoliv tak učinit mohli). V tomto ohledu je ovšem nutno respektovat závěr zdejšího soudu, že souhlas žalobců se zavedením linky autobusové dopravy ze dne 22. 8. 2010 v tomto konkrétním případě za souhlas s veřejným užíváním považovat nelze. Pokud správní orgán I. stupně přesto shledá, že žalobci souhlas s veřejným užíváním poskytli, pak bude třeba, aby vyhodnotil, zda je splněna též podmínka existence nezbytné komunikační potřeby. Pro právní závěry ohledně vztahu souhlasu vlastníka a existencí nezbytné komunikační potřeby vyjde z názorů reprezentovaných převažující judikaturou (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 As 20/2003-64; ze dne 30. 9. 2009, č. j. 5 As 27/2009-66, ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 As 32/2012-42; nález Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06) – tj. že souhlas vlastníka pozemku a existence nezbytné komunikační potřeby musí existovat kumulativně. Neshledá-li obě podmínky za splněné, nezbuďte než návrhu žalobců vyhovět a konstatovat, že předmětná komunikace není veřejně přístupnou účelovou komunikací (v takovém případě by se pak zřejmě jednalo o typ účelové komunikace, která není v ustanovení zákona o pozemních komunikacích výslovně specifikována – tj. ani veřejně přístupná účelová komunikace ve smyslu § 7 odst. 1, ani neveřejně přístupná účelová komunikace v uzavřeném prostoru nebo objektu dle § 7 odst. 2 tohoto zákona – nýbrž o specifický druh účelové komunikace, pro kterou nebude bezvýhradně platit režim obecného užívání vymezený v ustanovení § 19 odst. 1 tohoto zákona). Správní orgán I. stupně rovněž neopomene, že řízení o určení právního vztahu je podmíněno podáním žádosti (§ 142 odst. 1 správního řádu), přičemž v řízení o žádosti lze návrhu vyhovět nebo jej zamítnout, nelze však rozhodnout nad jeho rámec. Proto směřovala-li žádost žalobců o určení neexistence veřejně přístupné účelové komunikace, pak je správní orgán rozsahem žádosti vázán, a dojde-li k závěru, že komunikace na pozemku žalobců veřejně přístupnou účelovou komunikací je, pak musí výrok jeho meritorního rozhodnutí znít na zamítnutí žádosti (o existenci veřejně přístupné účelové komunikace by se v takovém případě zmínil v odůvodnění). Výrokem naopak nelze deklarovat existenci veřejné účelové komunikace, to by připadalo v úvahu pouze v případě opačně formulované žádosti, tj. žádosti o vyslovení existence veřejně přístupné účelové komunikace (zákon o pozemních komunikacích totiž neopravňuje silniční

správní úřad k zahájení řízení z moci úřední). Tím samozřejmě není vyloučeno, aby některý z dotčených účastníků řízení o žádosti (§ 27 odst. 2 správního řádu) vznesl v rámci tohoto řízení protinávrh, jímž by se výslovně domáhal určení existence veřejné účelové komunikace – v takovém případě by samozřejmě mohl správní orgán řízení o obou žádostech spojit (§ 140 správního řádu) a existenci účelové komunikace výrokem deklarovat.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobcům, kteří byli ve věci úspěšní, přiznal soud náhradu nákladů řízení, která činí 34.788 Kč a skládá se ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 13.000 Kč, dále z odměny za právní služby ve výši 20.500 Kč a náhrady hotových výdajů ve výši 1.288 Kč.

Soudní poplatek tvoří částka 3000 Kč za řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí u Krajského soudu v Praze a dále 2x5000 Kč za řízení o kasační stížnosti u Nejvyššího správního soudu [položka 18 bod 2 písm. a) a položka 19 Sazebníku, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů]. Odměnu právního zastoupení tvoří čtyři úkony právní služby pro každého z žalobců po 1680 Kč v roce 2012, tedy celkem osm takových úkonů [převzetí a příprava zastoupení, jedno písemné podání Krajskému soudu v Praze (žaloba), účast na soudním jednání, jedno písemné podání Nejvyššímu správnímu soudu (kasační stížnost) – § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d), a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) ve znění novely č. 399/2010 Sb.], jeden úkon právní služby pro každého z žalobců po 2480 Kč v roce 2014, tedy celkem dva takové úkony [jedno písemné podání soudu (vyjádření k věci po zrušení rozsudku Nejvyšším správním soudem) – § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d), a § 12 odst. 4 advokátního tarifu, ve znění novely č. 390/2013 Sb.], dále pět paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, vše zvýšeno o 600 Kč jako náhrady za promeškaný čas při cestě ze sídla právního zástupce (Teplice) na místo konání soudního jednání (Praha) a zpět [§ 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu ve znění novely č. 399/2010 Sb.]. Hotové výdaje tvoří jízdné ze sídla právního zástupce (Teplice) do místa jednání soudu (Praha) a zpět ve výši 1.288 Kč vozidlem Toyota Aurion, jehož spotřební hodnoty jsou vyjádřeny v technickém průkazu vozidla, jehož kopie je součástí soudního spisu (§ 64 s. ř. s.; § 137 odst. 1 o. s. ř.; § 1 vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí č. 472/2012 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad).

V předchozím řízení před zdejším soudem (tj. před vydáním zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu) vybral Krajský soud v Praze od žalobců soudní poplatek ve výši 3000 Kč. Nicméně v případě zahájení řízení o společném návrhu ve věcech správního soudnictví je každý z navrhovatelů povinen k samostatnému zaplacení soudního poplatku, neboť na rozdíl od řízení občanskoprávního zde nelze aplikovat úpravu institutu nerozlučného společenství účastníků ve smyslu § 91 odst. 2 o. s. ř. (srov. závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2011, čj. 1 As 74/2011 – 251, publikovaného pod č. 2410/2011 Sb. NSS). Z tohoto důvodu měl zdejší soud správně požadovat zaplacení částky 3000 Kč po každém z žalobců zvlášť a celkem měl na soudních poplatcích vybrat částku 6000 Kč. Příslušný nedoplatek na soudním poplatku v částce 3000 Kč sice měli primárně hradit žalobci, soud však tuto povinnost uložil žalovanému, neboť ten má vůči žalobcům povinnost náhrady nákladů řízení (v případě uložení povinnosti doplatit soudní poplatek žalobcům by totiž soud musel o částku odpovídající doplatku navýšit přiznané náklady řízení).

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. listopadu 2014

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová

Rozsudek byl vyhlášen dne 26. 11. 2014 (§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů).